

JÁSZ ATTILA

Valóságmásolatok között. Útinapló

FAUSZTINA ÉS ANDREA NÓVÉR HALLSTATT KÖRNYÉKÉN

Mottó nélkül

(AUTÓPÁLYAKERT)

A hátsó ablakban a kelő Nap vörösével indulunk. Szokás szerint késve egy kicsit. És nem csalódom, a varjak már az út mentén, a fűben bogarásznak.

A védőkerítésen túlról egy agancsos lény néz vissza, szemében kedvesség, jó utat kíván. A halott sünök már nem üzennek semmit. De azért tudom, ha újra-

*kezdeném az életem, kertépítő lennék
az autópályák mellett.*

(HATÁRJÁRÁS)

A határon átjutni még mindig ugyanaz a furcsa érzés gyomortájon, hiába nem kell megállni, csak lassítani.

Látni lehet még a régi világ elhanyagolt és elhagyatott ellenőrzőbódéit, ahol egyedül az idő áll meg egy kicsit.

*Milyen furcsa, hogy így hagyták,
talán emlékeztetőnek.*

(HOLLÓKARÓK)

Kilométereken át húzódnak a szőlőültetvények. Az egyik nagyobb ültetvény elején, minden kezdő szőlőkarón, ül egy bolla.

Ha nagyon figyelsz és gyanakszol, hogy azért az osztrák, jól nevelt hollókhoz képest is túl szabályosan ücsörögnek,

*jössz rá,
nem igaziak.*

(ERDEIPADOZÁS)

*árnyékolják majd az alattuk szépen rendben tartott fapadot. Találgatom csak, hogy
kinek is készülhetett. A semmi közepén. És arra jutok, a helyi traktoros*

*készítette magának, hogy ott egye meg ebédidőben a szendvicsét. És talán le is dőljön
kicsit. Nem tudom*

*biztosan, de nekem
lenne hozzá kedvem.*

(GYÓNTATÓLÉTRA)

*A régi templom előtt a völgyben még hó van. A templom ajtaja nyitva, de bent hidegebb
van. A szenteltvíztartóból alig folydogál az áldott lé,*

*félíg fagyott. Hiába van kint 23 fok, dideregve húzom fel a mellény cipzárját nyakig, de
így is feltűnik, hogy a mellékoltárkép nagyon ismerős.*

*Raffaello Sixtusi Madonnája függöny, felbők és angyalfejek nélkül. A főhajóban pedig
egy El Greco-Krisztus próbálja elbitetni velem, hogy igazi.*

*Gyanakszom már. Furcsa sziluett rajzolódik ki az elhagyatott gyóntatószék homályos
üvegén át. Benyitok óvatosan,*

*de csak egy létra az, ahogy
az ég felé nyújtózkodik lustán.*

(KÉPESLAPHÁTTÉR)

*A hegy tetején áll az alpesi fogadó, alatta legelő. Legelőször is az a feltűnő, milyen
mélységesen zöld. Egy nyomsvájon lehet feljutni. Ha jön valaki*

*szemben, vissza kell tolatni addig, ahol mindkét jármű elfér. De mi van, ha egy traktor
jön épp szemben? Na, akkor felhajt a dombra, majdnem függőlegesen, megoldja.*

*Nyugodtan. Itt senki sem ideges, talán a hegyek teszik, sziklásak és havasak, és több
ezer méter magasak. Ilyen csúcsokat csak formatervezők találnak ki. Vagy Isten.*

*A természet, ahogy több ezer évig kísérletezget, hogy is állna legjobban a hegynek a
hósipka vagy a csupasz, fedetlen sziklaszirt. Mindezt úgy, hogy a teraszról*

*a lehető legtökéletesebb képet nyújtsa, keretek nélkül, határtalanul, beleveszve a síkba,
hiszen nincs semmi, ami kizökkentsen, se másik ház vagy fogadó.*

*Csak a látvány
csupasz meztelensége.*

(TELIHOLDÉG)

Éjjel felébredek arra, hogy világos van a szobában. Kidőltünk, nem kapcsoltuk le a villanyt. Így maradt. Nem húztam el a függönyt, reggel az ágyból is látni

lebessen a napfelkeltét a hegyek felett. De egyelőre fasírtsötét van. Mindenhol. Csak a szobában ég villany. A telihold, ahogy benéz éppen e szűk térbe, bevilágítja.

*Annyira felzaklat,
alig tudok visszaaludni.*

(NAPPALIHOLD)

Hajnalban egy őzgida téved a fogadó előtti legelőre. Bóklászik, eszegeti a füvet, engedi magát fotózni az emeletről. Nem fél, még a fényképezőgép pittyegése se zavarja,

ahogy A. nővér ráközelít, óvatosan kísétál a képből. Egyedül marad a nappali Hold a legmagasabb hegycsúcs felett, hogy önmagát pár percig az ámulásnak

*és a fotózásnak adja át. A teraszon
didergőknek. Vége a böjtnek.*

(FELTÁMADÁSNYUGALOM)

A stájer vadász, vállán puskájával, lassan lépked a magasles felől az autója felé. Mit remélt elejteni húsvét vasárnapján, szikrázó napsütésben délután négykor. Ki tudja,

mi jár embertársaink fejében és lelkében olykor? Vagy a sajátunkban. Ezért meg is állunk Melkben, de csak sétálunk egyet a kertben, mint mindig. A mellékbajóban

meglátogatjuk a falevelekkel benőtt fészületet. Nem ma született, lassan fel kéne támadnia, szerintem. Jól áll, jól állunk, néhány óra és otthon vagyunk. Viszont

a monostorral szemben van egy másik kolostor, az autópálya túloldalán, amit eddig sosem vettem észre. Egy jóval szerényebb. Biztosan ott laknak a mai szerzetesek,

hogy a szemközti láthatóból megéljenek valahogy. Nyugodtnak tűnik, biztosan imádkoznak épp. Nem kell sietni, feltámadásra

*otthon leszünk
mi is.*